

Tayyib ATMACA

SARI KİTAP

KIRAÇI
II

ŞİİR DİZİSİ

İÇİNDEKİLER

İNSANSIZLIK	3
ALARM	4
YAĞMUR VE SONRASI.....	5
SARA	6
AŞKA DAİR YEŞİL IŞIK	7
DELİKANLI YILLAR	8
İSTANBUL'DA DÜŞTÜ	9
TOPRAK KARILIYOR VATAN OLMAYA	10
SERENCAM.....	11
ŞİİR.....	12
FUKARA.....	13
SEVDA ARAZİMİZ ÇORAKLAŞIYOR	14
HAR	15
ŞİFRE-İ TURAB.....	16
KÜLÜNGÜN TAŞLARA ÇİZDİĞİ NAKİŞ	19
KURŞUNLAR YAĞIYOR CANDAN EVLERE	20
RUANDA.....	21
SARI HÜZÜN.....	22
MED	23
GÜZ.....	25
DÖŞÜMDEKİ KARTAL	26
BİR YIKIK HANDA BULDUM SENİ.....	27
TEHCİR	28
YOL AYRIMINDA.....	29

İNSANSIZLIK

Çıldırmaq normaldir metropollerde
Mecnun olduğunu kimse anlamaz
Durakta okunan bir ilan kadar
Farkına varmaz yaşadığının
Et kemik yığını kalabalıkta
Meğerse ne zormuş insansız kalmak

ALARM

Çarşıda yangın var yangın var anne
Önce kadınların ten çorapları
Sonra konfeksiyon mağazaları
Bir yanlış yanıyor bir yanlış anne

Nereye kaçtımsa alev rüzgarı
Caddeler sokaklar dar geldi bana
Babama söyle de göçelim anne
Bu şehir yakında kül olabilir

YAĞMUR VE SONRASI

Kapat gözlerini yağmur yağacak
Silmeye hakkın yok mavi sesleri
Avunduğun yeter boş hayallerle
Topla hatıranı, kapıda hüzün
Sarı mendiliyle seni bekliyor
Erkek ol gülümse metanetli ol

Her mevsim bahardır aşık olursan
Çiçekler hasretle yolunu gözler
Sevgi oğul verir bahtın açılır
Dağılır bulutu gam dağlarının
Aklın sana döner uzak diyardan
Kuşlar birlikte şarkı söylesin

SARA

Yüreğim bir ölü evine döndü
Her gelende biraz senin kokun var
Ağrı kadar ıssız yapayalnızım
Kayıp kuşlar tekrar yuvaya döndü
Yüreğim bir ölü evine döndü.

Uzattım elimi boşlukta kaldı
Sesim düğümlendi küçük dilimde
Sara nöbetleri geçirmekteyim
Sözlerin kavisi kuşlukta kaldı
Uzattım elimi boşlukta kaldı.

Senden miras kaldı bu soylu acı
Paylaşmak istemem başkalarıyla
Şimdi yalnızlığın hasat mevsimi
Buldum kaybedemem som altın tacı
Senden miras kaldı bu soylu acı

Gittin gam dağında kara bulutlar
Yağmur şölenine hazırlandılar
İki tetik gibi düştü gözlerim
Kan revan içinde yara bulutlar
Gittin gam dağımda kara bulutlar

AŞKA DAİR YEŞİL IŞIK

Çekil git ey bahar çekil git artık
Dayanmam imkânsız çiçek seline
Misafir eylemek istemiyorum
Sürgün uykuları gözbebeğime

Sen fidan çağdasın ben sonbaharda
Gönül yaran kabuk tutar zamanla
Hüznün saçlarına tarak vuramam
Ferhat'ça dağları delemem anla...

Acının tarihi senle başladı
Kalbimde çiçeğe durdu yaralar
Yalnızlık içimde sahradır şimdi
Kendi çığlığımı kendim duymadım

Düştüm yollarına perme perişan
Ne Leyla diyarı kervanı gelir
Ne izin sürececek bir ceylan çıkar
Sensizliğı sana tarif edemem

Gün dönerken kopar esas fırtına
Sancı şöleninin marşı çalınır
Kulaklarım duymaz gözlerim görmez
Uzadıkça uzar çöl geceleri

DELİKANLI YILLAR

Soldu yapraklarım gönül ağacım
Başımızda kavak yeli kalmadı
Hüzün buğulanmış ahdimiz vardı
Mecnun'dan el almış deli kalmadı

Ne periler kaldı ne zümrüdanka
Bir gül aklımızı çelip götürmez
Turnaların yolu dağlardan aşar
Kimse sevgiliden selam getirmez

Çalmaz kapımızı karbeyaz düşler
Ne de sesimizle çil keklük öter
Delikanlı yıllar su gibi akmış
Ömrün ilkbaharı gözümde tüter

Fani sevgililer dünya içinmiş
Sermaye tükendi hani kârımız
Kalem kaşlar yazmış fermanımızı
Kârımıza kaldı âhuzârımız.

İSTANBUL'DA DÜŞTÜ

Hangi parka girsek yüzümüz yanar
Hangi şehre girsek Leyla bilinmez
İçimize sığmaz yalnızlığımız
Hüznün saçlarını dağıtır rüzgâr
Hangi parka girsek yüzümüz yanar.

Caddeler boğulur insan selinde
En ağır işkence olur yaşamak
Ne hava beleştir ne su bedava
Herkes günahını belinde taşır
Caddeler boğulur insan selinde.

Bir kadın geliyor sekiz çizerek
Elinde bir şişe dilinde küfür
Basıyor narayı yol ortasında
Elinde bir çakı oto çizerek
Bir kadın geliyor sekiz çizerek.

İstanbul'da düştü sağol Ankara
Surlarda bayrağın rengi uçuyor
Keşke düş olsaydı gördüklerimiz
Kılıçla açılmaz bu kadar yara
İstanbul'da düştü sağol Ankara

TOPRAK KARILIYOR VATAN OLMAYA

Kar düştü dağlara gülüm kar düştü
Yüreğim dağlanır dört mevsim ağlar
Dağlar ölüm kusar sabaha kadar
Ve sabah bir sıcak çorbaya hasret
Meydan okumaya devam ederiz
Soğuğa yokluğu yedi düvele.

Karakış bitecek bahar gelecek
Tomurcuk açacak yeni laleler
Bizim marşlarımız cennet ülkede
Zulmün duvarını parçalayacak
Toprağın kalbinde biz olacağız
Yüzünde çiçekler Boşnak kızların.

Bastığımız yerler gül bahçeleri
Korkumuz yok şükür ölümden yana
Mostar içimizde hâlâ ayakta
Yıkık minareler ve Saraybosna
Bizim kanımızla tekrar yoğrulup
Karılıyor şimdi vatan olmaya.

Medeni dünyanın orta yerinde
İnsanlık ayıbı kayıp insanlar
Yeni zulümlere hazırlanıyorlar
Hesaplar üstünde hesabı olan
Gören ve işiten Cemal Allah'ım
Biz neye layıksak öyle hükmeyle.

SERENCAM

Bu şehir sarmadı limansa uzak
İşte yalnızlığın farkına vardık
Biriktirmek için fazla mesai
Rütbenin önünde bir yıldız daha
Olsuna çalışan bunca insanın
Arasında insan kalmak kolay mı?

Ne de çok parselle dünya parseli
Kavgalar ölümler “takım” yüzünden
Aklın ya icara ya ortaklığa
Verildiği çağda ömür kirmenin
Yapayalnız dönmesin nasıl istersin.

“De ha” elimizle diktiğimiz put
İşte ceplerimiz akrep yuvası
Bu keskin dişlerle yaşlı dünyanın
Kanını emmeye devam ederken
Altımızda toprak yarılabılır
Solar üstümüzden mavi gökyüzü.

ŞİİR

Kuşlar yuvasında korkudan uzak
Derin bir uykuya kanat sermişken
Bir telaş başlıyor gün devrilecek
Yatak beşik gibi sallıyor beni
Gözlerim yanıyor uyku tutmuyor
Çocuklarım gibi soluyor şiir.

Bir perde ardından sokak lambası
Bir perde ardından dolunay bekler
Zamanın saatin ne önemi var
İçimde bir şeyler olduğu kesin
Ya bir çığ kopacak ya sel gidecek
Saçımı başımı yoluyor şiir.

Dağların ardından gün yola çıkmış
Perdeyi açtım ki dolunay gitmiş
Artık gözlerimi uyku mu tutar
Sabah işe gitmek umurumda mı
Kıvrandırır sancı vakit gelmiştir
Gönlümün zilini çalıyor şiir.

FUKARA

Yüreğim bir göçük altında kaldı
Çırpındıkça yapraklarım dökülür
Dallarımı gelen geçen çiğnedi
Bu tarafa doğru uçuracaktın
Hani kuşlarını darda kalınca

Artık iflah olmam yaz bir kenara
Bu şehir pranga ayaklarıma
Akşam geç geliyor sabah olmuyor
İş ev arasını arşınıyorum
Sokaklara çıksam peşime düşüp
Teneke çalacak çocuk bulamam.

Söz eri bildiğin bezirgân çıktı
Din-iman paranın altında kaldı
Konuşsak sözümüz bir dolar etmez
Yalanın hilenin hâkim olduğu
Dünya mahkemesi bize gün verdi
Hiçbir şey yapamaz insan hakları.

Bu kadar akıllı insan içinde
Mehmed'le beraber dışarıda kaldık
Artık ikimizi adamdan sayma
Say ki iki iri şeker pancarı
Bir duvarı deldik nöbetleşerek
Aklın ötesini gözetliyoruz.

SEVDA ARAZİMİZ ÇORAKLAŞIYOR

Uçtu gitti zaman anka misali
Ne düşlerim kaldı ne hülyalarım
Deli taylar vardı gönül tavlamda
Rüzgârın peşine düşüp gittiler.

Sombahar gelmeden dert yaprak döktü
Anladım yoklukta insanmış insan
Gönül sofrasına bağdaş kuran yok
Yok, tadına bakan söz meyvesinin

Kendimle kavgaya tutuşmamıştım
Aklın kıymetini bilmezden önce
Ben “ben”i yitirdim kendimi buldum
Delilik defterin sayfası doldu.

Sevda arazimiz çoraklaşıyor
Bana toprak gönder ya kendin yetiş
Bu gönül ağacı çiçeğe dursun
Yine kuşlar konsun dallarımıza.

HAR

Bir lale boynunu bükerek akşamdan
Bir seher sümbülünden koku getirir
Benim deli gönlüm yayan yapıldak
Düşer de yollara leylaya gider
Leyla bir seraptır nereye baksam
Her neye dokunsam ellerim yanar

Başımdaki bulut rüzgârla gitmez
Sönmez gök yırtılsa yanan ocağım
Aşk örsün üstünde dövdüğüm yürek
Her inen çekişte daha sertleşir
Gel ki rüzgârınla dolsun körüğüm
Bir türkü tutuşsun örsün üstünde

Zamanı yarama merhem belledim
Tabipler tabibi senmişsin Leyla
Her akşam yeni bir dert açıyorum
Her açan dert ile sevgim büyüyor
Ruzigâr okşuyor kanatlarımı
Kalbim kafesine sığmaz oluyor

Döşegim yeryüzü yorgan her gece
Say ki dünya iki gündüz bir gece
Bak yarın yıldızlar doğmayabilir
Sıyrılıp çıkamaz gece gündüzden
Leyla yüreğimiz iki har dalı
Ateşimiz ancak toprak söndürür.

ŞİFRE-İ TURAB

I

İnsanım yalnızım pazar yerinde
Bezirgân değilim beni kim tanır
Eller maharetli gözler felfecir
Teraziler bozuk metreler küçük
Ve küçük insanlar büyük işlere
Tilkinin postuna girerek başlar
Sonra kurt olurlar köşe başında
Hangi yana kaçsan ensende korku
Soğuk nefesiyle tenini yalar
İnsanlar insanı çembere almış
Sarkan dillerinden salya dökülür
İsterim insanlık onuru için
Arkadan gelene bayrağı verip
Korkuyu yenerek döşün toprağa.

Dünya yaşlanıyor dünya gidici
Her gün bir firavun tahta kurulur
Her gün Karunlara çalışır dünya
Her şeyin bir önü bir sonu vardır
Ve her ömrün tatlı bir yanı vardır
Kaçtığı müddetçe insan içinden
Dışındaki yangın hafif rüzgârla
Çevresini sarar duman yükselir
İnsan okyanusu tüm okyanuslar
Bir araya gelse söndüremezler
Akıl iflas eder çıkar kenara
Kırbaçla yürümez nefis atımız
Fazla mesaiye kalmak isterken
Yer ile bir olur saltanatımız.

Toprağın karnında insanlar tohum
Ve toprak anadır meryemanaca
Toprağın da elbet şifresi vardır
Kalbinde gizlenen hazine vardır
İnsanız topraktan birer parçayız
Toprakta yorulur toprakta uyur
Felek çemberini çevirir durur
Canlının cansızın bir sonu vardır
Gelecek elbette o sonun sunu
Toprak son doğuma hazırlanacak
Ve evren bir daha parçalanacak
Kalkacağız yerden bir başımızı.

II.

Kalkacağız yerden bir başımıza

Başımız üstünde mavi gökyüzü
Ne ayak altında yer bulunacak
Kaynamış denizler atılmış dağlar
Tek tip elbiseli bütün insanlar

Dünya saltanatı dünyada kaldı
Kardelenler gibi toprağı yarıp
Gün yüzünü çıktı ölen insanlar
Büyük bir meydana kuruldu pazar
Ne alan ne satan öyle bir pazar

Gözünün gördüğü insan ormanı
Ne kimse kimsenin yüzüne bakar
Ne tanıdık bir dost halini sorar
Ne de kan yakının elinden tutar
Bir telaş depremi sarsar insanı.

-Ey şanlı güzeller alkışlanmadan
sahneye çıkmayı düşündünüz mü
-Aklımızdan dahi geçirmemiştik
kalabalıklardan bir kalabalık
olmak için bize alkış tutmuşlar.

Perde açılıyor herkes tedirgin
En ön sıralarda bütün azalar
Kudurtan yalnızlık hücum edecek
Ve herkes dünyada çektiği filmin
Galasına tek başına gidecek

Kaçmak ve kurtulmak bu yalnızlıktan
Ölümlerden ölüm sayılmayacak
Kaçmak sözcüğünün yerine geçen
Bir sözcük bulunmaz bir başka dilden
İşlevin yitirir ve dil lâl olur.

Beynin kumandası kayıp olmuştur
Hesap defterleri kaybolmamıştır
Defterler açılır hesap görülür
İnsan topluluğu arâf'da bekler
Korkuyla ürperir cenneti diler

Boynuzsuz hayvanlar boynuzlulardan
Hakkını alacak bu kesin emir
Zerre zulmedilmez öyle bir hesap
Hüsranda olanlar hayıflanarak
Boşa diyecekler "küntü turaba"

Yeni projeler hazırlıyoruz
Güçlü olmak için ezmemiz gerek
Bize dönmüş iken bu çarkı felek

Vuralım masaya yumruğumuzu
Zayıfı çiğneyip ezmemiz gerek!

İmtihan bitmiştir tekrara yoktur
Ve galu-bela'da verdiği sözün
Er'i olmayanlar telaş içinde
Zamanın saatin işlemediği
Günü karşılarlar korkularıyla.

Ve emir verilir münadilere
Çağrılan gidecek gitmemek yasak
Yasağı delecek yok başka yasak
Dünya nimetleri dünyada kaldı
Acıkmak, susamak uyumak sonra

Sonrası olmayan mekânda insan
Sonra sözcüğünü çoğaltır durur
İnsanlar akarken insan bakacak
Yangın işçileri fırınlarında
Işık yıllarınca insan yakacak

Bir yanda cehennem homurtuları
Bir yandan cennetin mis kokuları
Ve herkes dünyada kazandığının
Harcama yarışı içerisinde
Koşuşturur durur mütemadiyen.

İnsanım dilbazım pazar yerinde
Ben ne bezirgânım bir benzerim yok
Peynir gemilerim açık sulardan
Kurtulup limana vardığı zaman
Dağları üstümden silkeliyorum.

KÜLÜNGÜN TAŞLARA ÇİZDİĞİ NAKIŞ

İlk senden öğrendim kazma tutmayı
Kayaya külüngü töllü vurmaya
o gündür bu gündür aşkı anınca
Kafeste kuşumun gözleri parlar
Ah usta bu işler ne güzel işler
Şimdi bu mesleği kaç kişi düşler.

Dört mevsim kavuşmak umudu ile
Bağrına bağrına vururdun taşın
Ne ekmek isterdin ne su isterdin
Ara sıra başka dağlar kalbini
Kalbine yaslayıp seni dinlerdi
Ah usta o günler güzel günlerdi.

Hani unutup da kendi derdini
Mecnun'a yanardın Leyla'dan yana
Ya Allah deyip de külünk vurdukça
Çingırlarla yalım alırdı kaya
Kaya kül olurdu Onun izniyle
Uzardı kulacın Şirinden yana.

Antika olmaya fazla kalmadı
Gülecek bizlere yeni yetmeler
Güller seralarda camekânlarda
Bülbüller nerede kimseler bilmez
Aşk deyince çöle yağmur inendi
Ah usta o günler güzel günlerdi.

KURŞUNLAR YAĞIYOR CANDAN EVLERE

İçimiz yanardağ dışımız buzul
Efkâr hohluyoruz hep bir ağızdan
Ne volkan patlıyor ne buz eriyor
Kurşunlar yağıyor candan evlere
Gözlerim uykuya silah çatıyor
Gece asılıyor kirpiklerime.

Efkâr hohluyoruz hep bir ağızdan
Ortadan tutuşmuş şehir yanıyor
İnsan yollarına mayın döşenmiş
Çılgıklar akıyor kulaklarıma
Kahverengi iki bilya gözlerim
Bulutu tanımaz yağmuru bilmez.

Ne volkan patlıyor ne buz eriyor
İki kutup arasında kalmışım
Önden gidenlere ben yetişemedim
Arkadan gelenler beni geçiyor
Peşimdeki ölüm rüzgâr kanatlı
Kimliğim bar damla mavi mürekkep

Kurşunlar yağıyor candan evlere
Ölüm kollarını geniş açıyor
Hangi ayna beni bana gösterir
Hangi ses sesimin peşine düşer
Her sabah doğan gün akşama ölür
Boğulur çılgıklar gökdelenlerde

Gözlerim uykuya silah çatıyor
Ben böyle sevdasız adam değildim
Yüreğim Mekke'de havalanınca
Ağardım nerede bir zulüm görsem
Bir inilti duysam vaveyla kopar
Sesim gök kubbede yankılanırdı.

Gece asılıyor kirpiklerime
İnsanlık coğrafyam parçalanıyor
Gönül pencerenin aç perdesini
Kaldır düşünceni derin uykudan
Dünya kara tahta zaman bir silgi
Yineden çizelim haritamızı.

RUANDA

Kadın özgürlükten kalma ninniler söylüyor
Memesi bos çocuk aç, ağlıyor
Yalnızlık ve ölüm
Kıyametten bir sahne
Havaya ve suya sinen ölüm
Bir ağacın ardından bir çığlığın ortasından
Kurbanlarını seyrediyordu.

Daha dün annenin kuağı bir bahçeydi
Sardıkça yavrusunu yüreği kanatlanıp
Ülkesinin göğünde özgürce uçuyordu
Şimdi mülteci kampında
Ne emzirdikçe bereket akıyor memelerinden
Ne elleri şefkat devşiriyor
Yüreğinde yanardağlar
Dudaklarında lav

Çocuk farkında değil olan bitenin
Babası geride kalmış arkadaşları yok
Bir uzun yolculuk başlamış
Kimi göle kimi toprağa ulaşmış
Zaman ilerliyor vakit daralıyor
Anne hâlâ özgürlük üstüne ninniler söylüyor

Ölüm sessiz adımlarla yaklaşıyor kadına
Kadın yorulmuş çocuk uykusuz
Ellerini aldı avuçlarına
Annenin elleri kor
Çocuk gözyaşlarıyla evreni sulamada
Anne kurumuş bir ağaç gibi devrildi arkasına

Çocuk doğruldu oturdu annesinin karnına
Yarım kalan ninniye ağıtla tutuşturdu
Toprak kuağını açmış
Dünya sırtını dönmüş
Yüreği anakara beyaz yüzlü insanlar
Özgürlük üstüne nutuklar atadursun
Çocuğu bir gül gibi söktüler toprağından
Beyaz köpük dökülürken annesinin ağzından

SARI HÜZÜN

Anne çok hastayım dua ulaştır
İçim dışım ağrı söyle babama
Kara bir düşünce belalı başım
Coğrafyam düşüyor gönül tahtından
Yutuyor dağlarım tüm ırmakları

Her akşam içimde hendek kazılır
Ölürüm ölümden bir ibret almam
Bütün azalarım benden davacı
Bir insan oldum ki bir insan anne
İnsan çarşısında gezemez oldum

Gece geç yatıyor ben bekliyorum
Dışındaki cama bir kuş vuruyor
İçimdeki kuştan çığlık kopuyor
Anne yüreğinle bir duyabilsen
Bir dokunabilsen yaralarım

İnsanın insana köle olduğu
Zincirsiz mincirsiz bir pazardayım
Ayn(ı)anda gördüğün yüz benim değil
Bekliden soyut bir tabloyum anne
Nereye gidersem gideyim anne

Beklemek bir sarı hüznümü meğer
Hazırlıksız ölüm ne zor ölümmüş
Gök çadır altında sallanır direk
Toprağım eriyip gidiyor anne
Dünya sürgünümüz bitiyor anne

MED

Dalgalar vuruyor kıyılarına
Ellerin üşüyor için yanıyor
Kendinden uzağa gitmek isterken
Vaktine bir hüzün demir atıyor
Dünü soluyorsun hava yerine
Gün akşam oluyor fark etmiyorsun
Dalgalar vuruyor kıyılarına

Ellerin üşüyor için yanıyor
Bir sâra nöbeti geçiriyorsun
Yüreğin kafeste anka kuşudur
Uçursan san yalnız ne yapacaksın
Uçurmasan yersin kendi kendini
Med cezir halinde korku ve ümit
Ellerin üşüyor için yanıyor

Kendinden uzağa gitmek isterken
İçinden dışına bir alev yürür
Menzil uzadıkça yangının büyür
Dokunsan sahile tutuşur deniz
İntihar sayılır öyle bıraksan
Yaşamak ağır bir sorumluluktur
Kendinden uzağa gitmek isterken

Vaktine bir hüzün demir atıyor
Farkında değilsin yaşadığının
Gemiler kalkıyor el sallıyorsun
Kimdir bilmiyorsun uğurladığın
Elindeki çiçek boyun büküyor
Martılar susuyor sen başlıyorsun
Vaktine bir hüzün demir atıyor

Dünü soluyorsun hava yerine
Sen mi yaprak döktün zaman mı soldu
Ne çabuk kar düşmüş omuzlarına
Duvar yumruklatan acı mı çektin
Dağlara mı çıktın çığlık atmaya
Dünyalık sevgiler dünyadır âdem
Dünü soluyorsun Havva yerine

Gün akşam oluyor fark etmiyorsun
Çarpıp duruyorsun kendi sesine
Bulutlar iniyor gözbebeğine
Sen yağmur yağacak diye beklerken
Öteden çıkıyor bir deli rüzgâr
Bulutlar uçuyor başka dağlara
Gün akşam oluyor fark etmiyorsun

Dalgalar vuruyor kıyılarına
Efkâr köpürüyor dudaklarından
Dalgalar geçmişi aşındırıyor
Gözlerin büyüyor deniz büyüyor
Kuşlar göç ediyor gönül yurdundan
Sonbahar içinde seni bekliyor
Dalgalar vuruyor kıyılarına

GÜZ

Güz geldi dayandı yapraklarıma
Rüzigar sesini akord ediyor
Gönül evliğime hazın koymadın
Çetin geçeneğe benziyor bu kış
Bu hummalı sıcak buna işaret

1.
Dallarımdaya eski neşe kalmadı
Konuştuğum kuşlar uçup gidiler
Artık serçelerle oradan buradan
Sözün kapısından içeri bakıp
Ne konuşacağız ne susacağız

2.
Ne zaman bir uzun hava tuttursam
Başıma toplanır dumanlı dağlar
Mızraptan kan sızar bağrım göl olur
Kaybolur aşikâr kelimelerim
Dilim pepeleşir dilim lâl olur

3.
Çekip gideceğın belliydi zaten
İçimdeki çocuk ağlar ve susar
Yalnızlık ne keskin bir bıçak dostum
Sanki sınanmamış ustura gibi
Dokundukça susar kan kokusuna

4.
Sular çekiliyor fişkınlarımdan
Damarlarımdaki heyecan söndü
İnsana benzeyen insan içinde
Kaç kişi belinde balta taşımaz
İnsan zor bulunur insan içimde

5.
Aldandım içimde çakan şimşeğe
İsyanma düşüyle kavruluyorum
Bak işte dışarıda yağmur başladı
Üç beş yaprak daha düştü asmadan
Yüzüme bir damla yağmur düşmedi

DÖŞÜMDEKİ KARTAL

Varlığınla gündüz yandığım yeter
Bir de geceleri düşümde sensin
Adın ağzımda bal sandığım yeter
Üç öğün soframda aşımda sensin

Yalnızlık bir bıçak deler yanımı
Gözlerin med vakti çeker kanımı
Parsel parsel böldün dört zamanımı
Yazım da güzüm de kışım da sensin

İndir bindir dünya bunun burası
Sarsan iyi olur gönül yarası
Düşman barıştırır pulu parası
Aklımda fikrimde işimde sensin

Git desen düşünür kala gülerim
Zehire ağlarım, bala gülerim
Ardıma baktıkça yola gülerim
Her nerde gezersem peşimde sensin

Git umut atını ham yolda koştur
Yürek var can düzü yürek yokuştur
Kartalın yanında Atmaca kuştur
Çırpınır dururum düşümde sensin.

BİR YIKIK HANDA BULDUM SENİ

Kızılırmak kenarında Kesikköprü’de
Bir yıkık handa buldum seni
Hasan Sabbah’ın tekkesinden aforoz edilmişsin
Konup göçenler pek şarap içmezmiş handa
Gözlerine baka baka sarhoş olurlarmış
Kese kese altıntoplarmışsın her yanda

Yürüyüşün bey atından farksızmış
Dişiliğin afyondan kötü çarparmış yiğitleri
Şarapmış dudakların Firavundan kalma
Uğruna canlar akıp gitmiş Kızılıрмаğa
Kendini kahkahaya vermişsin
Kervanlar Kırşehir’e varmadan satmışlar mallarını sana
Karşılığında onlarla gönlünü evermişsin

Çin’den ipek getirmişler sana
Yeşilli morlu kırmızılı
Perde kenarında seyredelermiş seni bir heykel donukluğunda
Dişiliğini ahırdaki atlar çekemezmiş
Ve Endülüs’ten getirmişler “şal” ve “zil”
Handakiler dudaklarını çiğnermiş sen raks ederken
Öpücük gönderirlermiş sana zembil zembil

Kalfa kalmamış Kırşehir’de senin yüzünden
Gelen atlının atını alıp kaçmışlar yanına
Halince Hasan Sabah oluverip çıkmışsın
El-pençe divan durmuş karşında toy delikanlılar
Terleyen bıyıklarını yolmuşsun
Sana baka baka atılmışlar köprüden
Kafalarında afyon olmuşsun

Daha sonra Hasan Sabah yırtmış aforoz fermanını
Adam kalmamış yanına tekkesinde göndermedik
Kahrından afyonu bırakmış zavallı
Cariyelerini boğdurmuş şarap kuyusunda
Bir adamın ile birlikte vicdanını göndermişsin yasa
O da padişahını kesmiş uykusunda

Kızılırmak kenarında Kesikköprü’de
Bir yıkık handa buldum seni
Koca bir köşe taşı düşmüş en üst taraftan
Taşın altında kalmış ceylan derisine yazılı hayat defterin
O zamanlar sana güç mü yetermiş bre kız
Bak şimdi bir yalnızlıktır kaderin.

TEHCİR

Şerha şerhe yarılan toprakları
Kandıramadı nisan yağmurları
Sevdanın tohumu patlamadı baharda
Yürek ki göç vaktinin ortaasyası
Başka ülkelere tehcir edildim
Ve başka sevdalara

Kendinden kaçanlar hep bana geldi
Sürgün yatağına döndü yüreğim
Ne acılar emzirdim geceler boyu
Ne türküler yaktım dağ başlarında
Taradım saçlarını gelinciklerin
Ve ben bana aktım ağıtlar boyu

Hasret mektupları taşır turnalar
Dağlar tekin değil eskisi kadar
Çetin yollar ateş hattından geçer
Ne avcılar Müslüman
Ne ceylanlar özgür
İhanetin sesi çarpar kayalara
Sonra yüreğime

Gitmeliyim ama nereye
Ne elimde asam var
Ne ben Tur'da Musayım
Yeryüzü haritası firavunun elinde
Her şey dünya için
Ve her şey dünyaya göre
Kişne ey atım
Bu dağların bir yerinde demir vardır mutlaka
Ateşimiz ne demirler eritir

YOL AYRIMINDA

Bana engel olma kararım kesin
Bu gece ülkeni terk edeceğim
Varsın hakkımızda tutulsun zabıt
Varılan karara yok diyeceğim
Kırsınlar kalemi gıyabımızda

Yeryüzü korkusu bana ar gelir
Rüzgârın önüne katıp sesini
“gitme” makamından türküler yakma
Bir kere sıtkımı sıyırdım senden
Söyleme sağır bil kulaklarımı

Uçurma peşimden avcı kuşunu
Gecelere haraç vermek yok artık
Yok artık ağlamak çocuklar gibi
Yaktın bende kalan son hatıranı
Üstüne üstüne gittim acının

Zaman unutmaya bire bir gelir
Bir akşam bakarsın bir çiçek solmuş
Bir sabah kalkarsın ilkbahar gelmiş
Yeni bir sevdaya soyunur bahtın
Düşer kütüğünden tayyib atmaca